

Pipček in Pepček.

(Prosto po nemškem I. R.)

Bila sta dva vrabca, katera sta se ugnezdila v neko, vže malo ne vso podrto kočo in si ondù napravila prijetno bivališče. Živela sta veselo in brezskrbno. Dedek je vsako jutro vže zgodaj vzletel iskat živeža in tudi svoji ženki prinesel marsikako zrnce.

Nekoč pa je bil poseben vrišč in čivkanje na strehi. V gnezdú sta ležala dva ljubka vrabčeka. Veselo so prihajali sosedje pozdravljat mlada vrabčiča, a starima čestitat.

Sedaj še le je dedek jel pridno nabirat zrnca — takó, da živeža ni nikoli nedostajalo. Vsako jutro na vse zgodaj je šel pridno na delo, dobro vedoč, da mladi zarod ne sme trpeti lakote.

A zdajci je prišla še druga skrb. Misli sta morala, kako njiju mladiča vzgojiti — skratka — trudila sta se iz njiju narediti prava junaka, kakeršnih je malo kje. Po strehi sta ju učila skakati ter vzletavati. Gladila sta jima pot v bodoče življenje. In kako sta bila stara ponosna na svoja ljubčeka! Jednega, z belo liso pod vratom, imenovala sta Pipčeka, ónega družega pa Pepčeka. Obá sta bila res lepa, — ponos vsem vrabcem v okolici.

Ali kakor je vedno pri otrocih, ako jih roditelji preveč omehkužijo, da postanejo ošabni, tako je bilo tudi z našim Pipčekom in Pepčekom.

Ko sta vzrastla toliko, da sta se jela zavedati, vže sta se oholo in prevzetno vedla proti drugim vrabcem. Dobri roditelji so iz začetka radi potrpeali vse. Mislili so si, da jima to preide, ko nekoliko odrasteta in pametnejša postaneta, ali zeló so se varali.

Nekoliko proč od njihovega stanovanja je bival trgovec s ptiči. Pipček in Pepček sta po večkrat hodila pod njegovo okno ogledavat lepo barvane ptičke, ki so skaketali v zeló lepih kletkah. Kakó prijetno jim mora biti tù, mislila sta si in zavidno sta jih gledala. Nepopisna želja se ju polasti do takega prijetnega življenja. Ali kako do tega priti, ko nimata tako lepega perja; saj ju ptičar še hotel ne bi, če bi se mu sama ponudila.

Premišlujeta in premišlujeta, a nikakor ne uganeta prave kako in kje bi dobila pisano perje. Žalostna sta in pobita, da se jima niti jesti niti piti ne poljubi.

Nekoč prileti po naključji Pepček na okno sosedá slikarja in vidí ondù na mizi vse polno različnih barv. Takój mu šine misel v glavo, kaj, če bi se ne dalo s tem barvilom perje pobarvati? — — — Hitro vzletí to veselo novico naznanit svojemu bratecu — Pipčeku. Obá se vrneta zopet na isto okno, in ker slikarja ni bilo doma, smuk! sta hitro v njegovi izbi. Ondù dobíta v velikem prstenem loncu nekoliko vode, hitro si zmočíta perje in hajdi v barvo! Ko sta si takó perje dobro pobarvala — vzletíta na solnee. Ali komaj sta prišla iz sobe, ker voda in barva jima je perje tako vkupe sprijela, da skoraj nista mogla naprej, — nu z velikim naporom je vender nekako šlo.

Prevesela o tej novi iznajdbi, izprehajala sta se po solnci ter občudovala drug družega.

Sedaj jima je bila izpolnjena želja. Tako srečna nista bila še nikoli v svojem življenji, kakor danes. Mislila sta si: sedaj sva pa še mnogo lepša od onih ptičev pri ptičarji. Sedaj bode naju izvestno vzela, ako se mu le pokaževa ter naju v najlepšo kletko dejal. Takó sta si slikala bodoče svoje življenje.

Ko sta se vže do dobrega posušila, letita zopet pod ptičarjevo okno. Ptičar misleč, da sta to ptiča zeló redke vrste, skuša ju ujeti, in to mu pač ni bilo težavno, ker Pipček in Pepček mu kar sama skočita na ramo. Ptičar ves vesel, nese ju v najlepšo kletko. Oj kako zadovoljna sta sedaj bila v tem novem domu. Kako lepó se je vse blestelo, kakor bi bilo vse od samega suhega zlata. Polno koritce sta imela najboljše hrane in tudi vode jima ni nedostajalo. In sedaj, sedaj še le se je vzbudil v njiju pravi ponos. Mogočno sta se vedla nasproti drugim ptičem, češ, saj nima nobeden od vas take kletke, kakeršno imava midva. Takó sta po ves dan preživela sama s sebjó zadovoljna.

Stara dva sta ju povsod vže iskala, ali zamán! dobiti ju nista mogla. Po ves dan sta letala od strehe do strehe, od drevesa na drevo, ali nikjer ju ni bilo. Še jokati nista mogla od velike britkosti.

Pipček in Pepček pa se v svojem veselji in lehkomiselnosti nista niti jedenkrat spomnila svojih skrbnih roditeljev. Brezbrižno sta skaketala v kletki od paličice na paličico. Nù, saj jima je bilo pa tudi res prijetno. Ni jima bilo treba skrbeti za hrano, niti za prijetno stanovanje. Tudi vročine ni jima bilo treba prebijati.

Prišla je noč. Naša dva begunca se stisneta vsak v svoj kotic, vtakneta drobni glavici pod peroti ter mirno zaspita. Hitro jima je minula noč, in napočilo je jutro. Ko se vzbudita, sijalo je solnce vže takó ljubeznivo skozi okna. Rada bi bila še malo pospančkala, ko bi ju petje drugih pridnejših ptičkov ne bilo vzdramilo. Sram ju je bilo, da sta tako dolgo spala, ali kaj, — mislila sta si — sedaj sva toliko, kakor nobeden vas drugih in nama ne sme nihče kaj očitati.

Navadno sta se hodila kopat vsako jutro v bližnji potok. Ali glej! kako prijetno. Danes jima ni bilo treba k potoku: v lepi skudelici je stala srebrno čista voda pred njima. Hitro smukneta v vodo, da si oživita zaspane ude, ter veselo frfotata po vodi. Ali kaj se jima zgodi? . . . Z velikim strahom se gledata in oj neznosno! Ista barva, s katero sta si pobarvala včeraj svoje perje, razmočila se je v vodi in sedaj se jima je zopet pokazala njiju prejšnja stara odeja, — bila sta zopet ista, kakor poprej. — To je bilo grôzno! — — —

Ko drugi plemeniti ptiči to prevaro zagledajo, razgádijo se, prileté na kletko ter ju začnó kljevati, in poditi iz jednega kota v drugi takó dolgo, da se končno vsa onemogla in utrujena zgrudita v kot. Ptičar pa, kateremu se je čuden dozdeval ta vriš, priteče hitro h kletki in kaj vidi? Namestu istih lepih ptičev, katera je včeraj dejal v kletko — bila sta dva prav navadna vrabca. Ujezén ob tej surovosti vrabcev, prime Pipčeka in Pepčeka ter ju zažene skozi vrata v cestni prah.

Ondù sta poginila brez vse pomoči.

Pómnite torej otroci: Vsak ostani pri tem, kar mu je Bog dal, da se mu ne zgodí kaj takega, kakor našima — Pipčeku in Pepčeku.

